

klimaændringerne rammer. Samtidig er det endelig gået op for den danske offentlighed, at Nordvestpassagen er ved at åbne sig med et potentiale for en revolution inden for den globale søtransport, der vil få uanede konsekvenser for os og vores del af verden.

Alt det burde der forskes i på en helt anderledes aktiv måde fra dansk side. Det er ikke nok at sætte penge af til at undersøge, om kontinentalsoklen omkring Grønland berettiger til et krav på Nordpolen engang langt ude i fremtiden. Der er brug for en langt mere omfattende og differentieret forskning i både klimaændringer, trafiksystemer, råstoffer, de erhvervs-mæssige og sociale konsekvenser og alle de øvrige virkninger af de kommende ændringer i den arktiske verden. Derfor bør ideen om et klimauniversitet i Grønland også forfølges langt mere aktivt og samtidig gøres til en del af det samarbejde mellem Grønland, Danmark og USA, som fulgte af aftalen om Thule og missilskjoldet.

Alt dette burde allerede i år kunne ses på finanslovsforslaget. Men det kan det ikke, og det er en fejl, som jeg endnu en gang vil opfordre regeringen til at gøre noget ved. I den sammenhæng bør regeringen hurtigst muligt se på, hvad der sker i Canada, i USA, i Rusland og i Norge i disse år, hvor der på alle områder sættes ind med massive forsknings- og handlingsplaner i milliardklassen for deres arktiske områder. Her er der nemlig tale om eksempler til efterlevelse for Danmark.

Med disse ord kan jeg meddele, at også mit parti kan støtte det foreliggende forslag til finanslov.

Kl. 19:26

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Efter reglerne er det nu finansministeren, som får ordet.

Kl. 19:27

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil da sige tak, for jeg synes, at vi har haft en rigtig god dag, en stille og fredsomme dag med mange nyttige betragtninger – kloge ord er sagt, stort og småt. Sådan skal det være, når finansloven lægges frem. Alt er ved det gamle, kunne man sige.

Måske kan man alligevel ikke sige det. Alt er ikke helt ved det gamle, for hr. Villy Søvndal er her ikke under førstebehandlingen. Og det er jeg egentlig meget, meget ked af. Jeg er ked af det på hr. Villy Søvndals vegne, for i alle årene, i hvert fald siden 2001, erindrer jeg jo, hvordan hr. Villy Søvndal har beskrevet, at landet ligger i ru-

iner. Man ser det for sig: Der er simpelt hen ikke noget, der overhovedet kan omtales som en succes. Jo, der har været nogle enkelte hjørner undervejs – måske – hvor det alligevel er lykkedes at finde lidt positivt.

Det, der så er årsagen til, at hr. Villy Søvndal ikke er her alligevel, er vel den skuffelse over, at den platform, den placering i dansk politik, nu er overtaget af hr. Morten Bødskov. For jeg må sige om det ordførerindlæg, som jo i øvrigt var ganske glimrende og charmerende på mange måder, at det oprullede den beskrivelse af Danmark, at der er værre her end i en ruinhob. Der var, tror jeg, simpelt hen ikke en eneste konto på de 2.500 sider, finansloven er på, der overhovedet kunne omtales positivt. Og det er noget af en præstation – det er noget af en præstation. Det synes jeg så til gengæld at hr. Villy Søvndal egentlig må lide under.

Der var så lige én fejltagelse, vil jeg sige til hr. Morten Bødskov – for jeg lagde mærke til den, jeg skrev den ned. Midt i al elendigheden blev det alligevel sagt, at Danmark jo er et af verdens mest veludviklede samfund. Det kom lige sådan i et svar, jeg tror, det var til hr. Kristian Thulesen Dahl: et af verdens mest veludviklede samfund. Det var så en smutter, og det skal der egentlig også være plads til. Der kan jo lige ryge en finke af panden, uden at det ødelægger helheden.

Derfor skal vi måske ikke bruge tid på at tilbagevise alle de argumenter, der er kommet. Jeg vil blot sige til hr. Morten Bødskov, at når det gælder den lettelse i beskatning af arbejdsindkomst, er den jo bundet op på to elementer.

For det første er den bundet op på et løfte, som Folketinget har givet den danske befolkning. Det blev meget klart formuleret af fru Marianne Jelved, da loven blev vedtaget i 1993: Når der var overskud i fonden, så skulle bidraget sættes ned. Hr. Ole Stavad – og velkommen til – gav som daværende skatteminister endda en garanti. Man brugte ordene, at man gav en garanti for, at det ville blive sat ned. Og hans gode kollega, hr. Mogens Lykketoft, den daværende finansminister, gjorde egentlig det samme. Man gav altså en garanti. Se, det er den ene side af sagen.

Den anden side af sagen er så det om energifgifter, som vi jo rent faktisk nu fryser fast. De stiger jo ikke, men man kan sige, at reduktionen i afgifterne over tid kommer så ikke, for man holder fast, så de har samme værdi, og det vil sige, at afgiften løftes med ca. 1,8 pct. om året.